

A szájhoz emelt kéz

*Éjszaka. Tél. S te a Hold két szárán függve kapaszkodsz.
 Lengésedre ügyel s áll el a síkon a szél.
 Szögletesen vázát csikorítja a csőrök bessegetője
 féllábon, fadorong, bújna kemence mögé,
 mint aki jól végezte a dolgát gálicos ingben
 nyári vihar nyomait büszke viselni. Figyel
 s torpan a fosztogató nyest bámulván a mutatványt
 megdermedt meteor hullni felejt. Odafönn
 látszatainktól már hüledeznek az égre teremtett
 szívek (a csillagok) is. Hallani, hogy dübörög
 minden irányból, dönteni készül a cirkuszoló lényt
 ő, aki Kezdet Ura: küldi a vég jeleit,
 prófétára sem érdemesítve e bármit-evőket
 (majdan féreg-ebéd, nincs sok idő, valahány):
 ős-mocsarak zsiradékain így vagy amúgy akik élnek
 mesterkélve a fényt városaikra, s az út
 kortyonként, ahogy ég a kitermelt hulla-tömeg: fogy,
 s fogy vele józan erő, érteni-, mérni-tudás;
 céltalanul pazarolja szemét sose-voltra, csodákra
 részeg szórja el így sárba kevés garasát,
 habzsol, ad és vesz, fellegeken túl játszik a tűzzel
 én-beteg üdvkereső: vágya a teljesedés;
 szolga-szabadság az, bár nem kötelez, de bilincsel,
 mintha cseléd kimenőn: kapkod ezért meg azért,
 és ami érzék van, csak falna-ragadna magához
 csillós csápjával éhesen, élvetegen,
 s nézi az órát: még mire futja a pillanatokból,
 s Holdon az akrobatát: hátha zubanna a nő,
 akkor pár piculát hozhat fogadása, elég lesz
 ennyi szerencse segít vékonyuló zsebeim.
 Gondok pásztoraként gyarapodva kiárad a nyájunk,
 friss gabonára tipor; látjuk-e, tudjuk-e még
 sípunk hangjaival vonulását összetereelni
 számot adásra ha hív s tárul a két kapuszárny?
 Vagy csak a Hold ívére feszült köreit, subanását
 ácsingózzuk? Az éj bűvöletes jelenén
 kapnám magnetizáltan öt ujjam a szájam elé, mert
 táncod füstbe merül. Kezd csikorogni a föld.*

Árpád-kori templomra

*„A templom védje meg az övét a maga módján,
nem pedig mint kő és tölgy...”*

T. S. Eliot

*Futva a fosztogatókat, Urunk, iramodva pogánytól
sáncvíz védte falú házad elé tömörült,
népe Kopácsnak s csempeszieknek az apraja-nagyja.
Őrzött száz névnél névtelenebb maradék
bitbe gyökérző daccal a fejsze-, a kézitusában
káromkodva fobászt csépbadaróra kapott,
íjat idegzett (ritka a dárda, a jobb hadiszerszám),
s fordult prédaszedő ellen a színed előtt –
szent hely. Tisztán lép be a test, s itatódni a lélek
vágyja a gyöngé, szelíd méz igazabb erejét
Kincs sose volt, veretes könyv, sem terítőben aranyszál
óvni való, híveid csak csupasz életüket
vallják most meg előtted is, ütközetük noha eldőlt,
gyónás mégis a harc: kínja kemény, de felold –
lelkek mébei zöngtök. A hársfa virágzik. Az illat
fölfele vonzza szemem: szőke tolósugarát
köthetem össze, azúrét, mély szigorú gyökerekkel
visszaidézve a kard éveit és titeket,
kik nyílhegy köszörülve s vájva román kapubéllet
kőfaragását pajzs lettetek itt a kereszt
földjét oltalmazni a véreteket se sokallón –
és itt hulltatok el. (Tíz falu temploma volt.)*